

Föremål i graven.

Handf. Viktor Johansson, Glimåkra berättar.

"En dag vid c. 16 års ålder, således 1895, var jag gamle Rörkeväktaren, 70 åringen Bengt Nilsson hemma i min födelsesocken, Wittsjö, behjälplig med att gräva en grav å kyrkogården Därstades, på ett ställe, varast (förut) en gammal sockenskonakers kvarlevor föint i tiden jordats. När vi kom ner på hieldjupet hittade vi en becks kru av trävar med innehåll c. $\frac{1}{2}$ kg. beck, samt därjämte en kypfärmig lommeflaska, rymmande c. $\frac{1}{3}$ liter och innehållande en gulaktig konjakkliknande vätska, vilken vid "undersökning" befunns vara brännvin, engh. dödsgrävarens (vilken drack ur vätskan och även ville bjuda mig därav) utsaga, av den "allra härligaste smak och arom". Dödsgrävaren kände väl till den på platsen

för c. ett 50-tal år tidigare begravde skomakaren
från hans levnadsdagar och omtalas, att han
var mycket glad vid brännvin och "annat starkt"
och att det var vanligt på den tiden (nu c. 100 år
sen) att de efterlevandes anhöriga — svinga gä-
gar på den sotsängsliggandes arder — lade bränn-
vin och mat samt en del av den dödes redskap
och även vapen i kistan. "Brännvinet och mat-
varorna skulle vara till färdkost" sade dö-
grävaren, och redskapen för att även efter
döden användas vid yrkets utövande. Man trod-
de ju då, att det äminstone inte var utelutet
att man åter skulle uppstå och fortära livet
under snålande betingelser som före skilsmässan.
Även troddes att man hade en lång resa
att fört göra till sin bestämde ort och att
färdkorgen därvid behövdes, och göromål, för att g ledas
vid."